

Het gevaar van poliovaccinatie

Laat één ding duidelijk zijn. Het poliovirus kan gevaarlijk zijn, maar hoe en waarom bij de één en niet bij de ander, daar is geen omvattend bewijs voor tot nu toe. Daarbij is de manier waarop het poliovaccin wordt bereid levensgevaarlijk voor de mensheid en daar gaan we nu dieper op in. In de vijftiger en jaren zestig kwam het erop aan elk kind te vaccineren tegen polio om uit te kunnen sluiten dat ze, door de ziekte eenmaal geveld, verlammingen zouden krijgen of zelfs sterven.

Voor alle duidelijkheid: alles draait hier om de manier waarop het vaccin wordt geproduceerd. Via apennieren die allemaal een raar virus meedragen, het zogenaamde Simian virus, SV40, dat niet schadelijk is voor de laboratoriaapjes zelf, maar wel voor andere dieren en voor de mens.

40 jaar lang, beweerden allerlei hoogwaardigheidsbekleders dat er geen bewijzen zijn dat SV40 schadelijk is voor de mens. Recente studies kwamen met andere bewijzen. Tientallen geleerden vonden in studies SV40 in een stijgende lijn bij patiënten die leden aan onbekende vormen van hersenen-, bot- en longkanker. Dit waren dezelfde kankers die voorkwamen bij laboratoriumdieren die werden blootgesteld aan SV40.

Er waren nog meer verwickelingen waaraan eerst nooit werd gedacht. Er werden op een gegeven moment, bij meerdere patiënten tumoren verwijderd, die na onderzoek wel met SV40 bleken te zijn besmet, maar die nooit waren gevaccineerd. Daaruit bleek dat SV40 patiënten anderen, die het virus niet meedragen, kunnen besmetten. Daarbij leek weer een opening naar het befaamde AIDS virus te bestaan.

Door de ontdekking van SV40 in menselijke tumoren, ontstond een debat dat nog steeds niet is afgelopen. Overheden, gesteund door farmaceuten, dan wel andersom, wilden geen van beiden toegeven dat SV40 een oorzaak zou zijn voor vorming van tumoren bij mensen.

Allen blijven beweren dat SV40 volledig onschadelijk is voor de mens, terwijl er andere bewijzen zijn, die totaal worden genegeerd. Men denkt zelfs dat SV40 een menselijk carcinogeen is. De overheid heeft tot nu toe maar enkele studies laten volgen naar SV40 en daaruit is niets duidelijk geworden. Echte studies en onderzoeken door mensen die totaal onafhankelijk zijn, worden nog niet uitgevoerd. Wellicht moet de zoveelste **DODELIJKE** fout in de medische wetenschap worden doodgezwegen.

Nu volgt het ultieme verhaal van poliovaccin en SV40 besmetting

In de eerste helft van de jaren vijftig woedde een polio-epidemie die verantwoordelijk was voor honderdduizenden zieken. Velen konden uiteindelijk verlamd overleven. Sommigen kwamen zelfs in de ijzeren long terecht voor de rest van hun leven om niet te spreken over de doden die de ziekte naliët. In die tijd stierven mensen aan polio met een vast cijfer van 1 overlijden per 10 ziektegevalen.

Etienne van Rattingen – medisch antropoloog

Op 12 april van het jaar 1955 besteeg Dr. Jonas Salk het podium in een conferentiezaal van de universiteit van Michigan in Pittsburgh en vertelde dat hij een vaccin had gevonden tegen de gevreesde ziekte. Diezelfde namiddag stond de regering een licentie toe om het vaccin in omloop te brengen.

Geen onderzoek of iets dergelijks werd gedaan. Niets. Het vaccin was gemaakt door het levende poliovirus te laten groeien in [nierweefsel van Aziatische apen](#). Daarna werd het virus gedood met formaldehyde. Door deze dode virussen te injecteren bij mensen, werd het lichaam in staat gesteld om antilichamen te produceren om zodoende het virus te nihiliseren. Enkele weken later werden over de gehele wereld miljoenen mensen gevaccineerd met het nieuwe, niet geteste vaccin.

Nog geen vier jaren later, ontdekte Bernice Eddy, tijdens een routinecontrole gedurende een studietoets door haar microscoop dat niercellen van apen zonder aanwijsbare reden afstierven. Ze ging verder met haar experimenten. Na het prepareren van nierextracten uit apennieren, injecteerde ze deze onder de huid van 23 pasgeboren hamsters. Binnen 9 maanden tijd vormden zich grote, kwaadaardige onderhuidse tumoren bij 20 van de 23 proefdieren.

Ontzet door haar bevindingen en bewijslast, bang dat het virus alle vaccins had besmet, bracht ze de uitkomst van het onderzoek naar haar baas, Dr. Joseph Smadel. Smadel bestudeerde het onderzoek en kwam tot de conclusie dat de tumoren niets anders waren dan zwellingen die geen kwaad konden.

Er waren echter nog meer mensen bezig met vergelijkend onderzoek en wel in Pennsylvania bij het Merck Laboratorium. Dr. Hilleman en Sweet kregen daar het virus geïsoleerd en gaven het de naam Simian Virus 40, afgekort SV40. Aan deze naam kwamen ze omdat het geïsoleerde virus nummer 40 in rij was van gevonden virussen in rhesus nierweefsel van deze bepaalde soort apen.

Echter, door de grootscheepse vaccinatieprojecten, was ongeveer 60% van de Westerse bevolking gevaccineerd en dus besmet met dit virus. En nog steeds ging de campagne voort, vooral door de uitstekende resultaten, behaald door vaccinaties.

Ondertussen was er een andere wetenschapper, Albert Sabin, die een nieuwe vorm van poliovaccin had gevonden, het orale vaccin. Dit kon gewoon worden ingenomen. Toch nam de onrust in Amerika toe, nadat bleek dat beide vaccins met SV40 waren besmet, waarvan er nu duidelijk bewijs bestond dat het kanker veroorzaakte bij laboratoriumdieren. Onderzoekers gingen rond de tafel zitten met de vaccinspecialisten van overheidsorganen. De overheidsorganen echter vonden de bewijslast niet groot genoeg om handelend op te treden. Wel gaven ze het advies dringend SV40 te elimineren in de vaccins. Er werden nieuwe procedures opgesteld om besmet poliovirus te weren en er werd besloten om een ander soort apen te gaan gebruiken. In dit geval de SV40 vrije Afrikaanse groene aap om een nieuwe lading vaccin te kunnen produceren. Toch verwaarloosde de overheid om het besmette vaccin van de markt te laten halen. Er was nog een jaar lang handel op de wereldmarkt aanwezig dat werd opgebruikt, zonder aan het grote publiek mede te delen dat het vaccin besmet was en serieuze kankergezwellen kon veroorzaken. Dit was althans uitkomst van laboratoriumonderzoek bij hamsters.

De overheid liet overigens geen vaccin van de markt halen om te voorkomen dat er publiekelijke onrust zou uitbreken als alles eenmaal bekend zou worden.

Etienne van Rattigen – medisch antropoloog

In 1961 stopte Merk met het produceren van vaccin totdat ze in staat waren het virus uit het vaccin te halen. De overheid reageerde laconiek met een verklaring dat er geen afdoende bewijs was dat SV40 gevaarlijk kon zijn voor de volksgezondheid.

[Dr. Fraumeni](#) 133 kwam het team van het Nationale Kankerinstituut in Amerika versterken in 1962. Hij was afgestudeerd aan Harvard als epidemioloog en zijn taak was het bestuderen van SV40 met als uitloop kankergevaar voor alle gevaccineerden.

Hij zette een onderzoek op dat 14 jaar lang een stempel zou drukken op het verloop en doorgang van besmettingen met SV40. Keer op keer waren zijn bevindingen in feite weinig openbarend. Hij onderzocht groepen kinderen en bleef ze 4 jaar lang volgen. Resultaat: geen SV40 relatieve symptomen. Daarna ging hij pasgeborenen volgen die het orale vaccin hadden gekregen geen bevindingen.

Later zou blijken dat ook het orale vaccin SV40 bevatte.

Een echte doorbraak in het SV40 onderzoek kwam pas in 1988, door het gebruik van 134 PCR, Polymerase Chain Reaction. Ze gebruikten deze nieuwe techniek om te onderzoeken of er virussen aanwezig waren in normaal voorkomende hersentumoren bij kinderen. Iedere keer kwam er een andere DNA footprint in te voorschijn bij zeker de helft van de tumoren. Ten slotte realiseerden ze zich dat ze naar DNA van SV40 zaten te kijken.

Meer dan tien jaar lang hadden uit verschillende hoeken van de wereld, wetenschappers gerapporteerd dat er in vele tumoren sporen aanwezig waren, van SV40-proteïne. Deze primitieve onderbouwingen waren steeds terzijde geschoven als niet afdoende bewijslast. Echter, de PCR test kon niemand naast zich neerleggen. Hun bevindingen schokten de wetenschappelijke wereld. Alle kinderen waren te jong om het besmette vaccin te hebben toegediend gekregen. Hoe dan ook, ze waren besmet met het virus en het had zich in hun tumoren genesteld.

Dr. Michele Carbone, 136 werkend voor het Nationale gezondheidsinstituut in Bethesda, deed een nieuwe ontdekking in dat zelfde jaar, een nog meer onthutsende. Hij vond in een laboratoriumhamster een tumor, waar een melkachtige vloeistof uit kwam bij een incisie. Het beestje was blootgesteld aan een onderzoek, waarbij SV40 direct in het hart was gespoten. 60% van de hamsters ontwikkelden een kanker, mesothelioom geheten. Carbone wist dat SV40 kanker ontwikkelde bij hamsters, maar alleen in zeer specifieke locaties en met grote doses van het virus. Zijn ontdekking was in feite dat het mesotheel, is plaveiselelephiteel dat de bekleding vormt van de sereuze vliezen, zoals er zijn buikvlies, hartzakje en pleurabladeren rond de longen, zeer gevoelig was voor SV40 en al kanker ontwikkelde bij de minste besmetting. De punt van de naald die het mesotheel doorboorde bij de injectie direct in het hart, had de besmetting van het mesotheel veroorzaakt. Hij deed een opvolgend experiment bij een nieuwe groep hamsters. Hierbij injecteerde hij SV40 in de dunne wand van het mesotheel en zes maanden later had elke hamster mesothelioom.

Nu was [mesothelioomkanker](#) een kanker die niet vaak voorkwam. Er waren voor 1950 maar enkele gevallen van dit soort gerapporteerd maar na het poliovaccinatieprogramma steeds vaker en nog steeds in stijgende lijn. Vele studies legden een link van mesothelioom naar asbestose. Tumoren verschijnen hierbij pas tientallen jaren later. Toch was er een rariteit, ruim 20% was nooit blootgesteld aan asbest.

Etienne van Rattigen – medisch antropoloog

Carbone besloot een PCR test te doen op 48 opgeslagen menselijke mesothelioom tumoren. Het resultaat was verbijsterend. 28 tumoren waren besmet met SV40. Zijn rapport gaf een stijging te zien van PCR testen bij alle verwijderde tumoren en steeds vaker werden SV40 besmettingen gerapporteerd. Op het eind van 1996 kon, door de vele rapportages, een analyse worden opgemaakt. SV40 bleek verantwoordelijk voor een grote variatie van botkanker en hersentumoren. In 20 jaar tijd waren deze uiteenlopende kankergevallen met 30% gestegen.

Italiaanse onderzoekers rapporteerden een nog verschrikkelijker bevinding. Ze concludeerden dat 45% van door hen onderzocht mannelijk zaad was besmet met SV40 en 23% van alle [bloedmonsters](#) die ze hadden onderzocht.

Dit onderzoek leidde tot een onthutsende conclusie. Er was sprake van besmetting die niet alleen het gevolg kon zijn van vaccinatie. Er werd geconcludeerd dat seksuele activiteit besmettelijk was, dat het virus kon worden overgedragen van moeder op kind en wie weet op wat voor verschillende manieren nog meer.

Nu kwamen Fraumeni's onderzoeken en uitspraken onder vuur te liggen. Jarenlang had hij beweerd dat er geen gevaar was voor de mens en besmetting met SV40. Overheden zagen hun geloofwaardigheid in diskrediet komen. Gesterkt, door niet altijd onpartijdige wetenschappers, vonden ze alle onderzoeken vrij sceptisch. Ze kwamen met de veronderstelling dat vele laboratoria, die onderzoek deden naar en met SV40, besmet zouden kunnen zijn met het virus.

Een van Fraumeni's medeonderzoekers, Dr. Strickler, deed een tegenonderzoek bij 50 mesothelioom tumoren met een PCR en vond geen SV40. De tumoren kwamen uit verschillende legerhospitelen. Toch kwam er discussie over alle onderzoeken en er werd een conferentie gehouden over het virus. In januari 1997 kwamen 30 wetenschappers samen in Maryland.

De bekendste betrokkenen waren Carbone, Garcea, Fraumeni en Strickler. Alle uitkomsten en onderzoeken werden naast elkaar gelegd en vergeleken. Fraumeni en Strickler kwamen met een onderzoek dat 20 jaar kankeronderzoek in een overzicht behield van mensen geboren tussen 1947 en 1963, waarbij ervan uit werd gegaan dat ze het polio vaccin hadden gekregen. Daarnaast hadden ze de cijfers vergeleken met mensen die na 1963 waren geboren, waarvan ze dan weer aannamen dat ze niet waren gevaccineerd. Hun studie 'bewees dat er geen verschillen waren tussen de twee groepen. Er volgde een protestbrief in het daaropvolgende jaar.

Susan Fisher las het 'bewijs' van het onderzoek in het medische tijdschrift van het American Medical Association en zond de befaamde protestbrief over het artikel. Ze noemde hierin het onderzoek 'een foute conclusie en zeer misleidend.' Om met tegenbewijs te komen, maakte ze gebruik van dezelfde database die gebruikt werd door Strickler en Fraumeni. Alleen haar onderzoek werd anders opgezet. Ze vergeleek mensen met dezelfde leeftijd, omdat de kankers leeftijdgebonden waren, en kwam met veel andere resultaten. Ze bestudeerde de leeftijdsgroep tussen 18 en 26 jaar oud, die waren blootgesteld aan het virus met een groep van dezelfde leeftijd die nooit waren gevaccineerd en kwam met het cijfer van 19,6% meer gevallen van hersentumor die gelinkt werden aan [SV40 besmetting](#). Haar onderzoek vond een cijfer van 16,6% meer botkanker. Er bleek een verhoging te bestaan van 178% meer mesothelioomcarcinomen, met connectie naar besmetting met SV40. Verder deed ze een uitspraak over besmettingen van mensen die nooit werden blootgesteld aan SV40, omdat de uitkomst in de niet blootgestelde groepen eveneens was gestegen. Door de besmettingen

Etienne van Rattigen – medisch antropoloog

van de groep die niet direct, door vaccinatie, werden blootgesteld aan het virus waren eveneens een groot aantal dragers van het virus geconstateerd, waardoor een goed overzicht niet was te geven. Dit stelde de Italiaanse onderzoekers in het gelijk.

Ondertussen was Carbone van werkgever gewisseld en werkte nu, in 1999, voor het University Medical Centre in Loyola. Hier werd hij gecontacteerd door een oude gezondheidsdirecteur vanuit Oak Land. Deze vertelde hem dat hij in zijn 'ijskast' nog wat vaccins had staan met als datum oktober 1955. Carbone onderzocht dit vaccin en kwam tot de conclusie dat het eveneens was besmet maar dat er nog sprake was van een tweede, archetype van SV40.

Natuurlijk waren de fabrikanten overgegaan van Aziatische apen naar Afrikaanse groene apen om het vaccin te laten groeien in 1961. Hierbij hadden ze wel gebruik gemaakt van DNA stringen die origineel waren gegroeid in de Aziatische aap om het volledige proces opnieuw op te starten in de nieuwe soort apen. Fabrikanten stelden elk vaccin bloot aan een aantal testen gedurende 14 dagen, om zeker te zijn dat er geen enkele SV40 door zou glippen tijdens deze test. Carbone repliceerde deze test en vond het archetype, omdat het veel langzamer groeide, pas na 19 dagen van onderzoek.

Carbone kwam tot de conclusie dat, ondanks de zorgvuldigheid van alle fabrikanten, er nog steeds besmet vaccin op de markt verscheen. **En dit al sinds 1962.**

Strickler gaf niet op en opende een nieuw onderzoek. Negen onafhankelijke laboratoria werden verzocht verschillende tumoren te onderzoeken op aanwezigheid van SV40, hierbij prepareerde één laboratorium in Maryland alle monsters voor onderzoek. Het prepareren van deze monsters werd later in discussie gesteld en alles liep uit op een groot intern conflict met Strickler.

Carbone, en met hem vele andere echte onafhankelijke onderzoekers, vonden deze testen volledig overbodig. Er waren teveel bevindingen die Strickler zijn bewijzen naar de prullenbak deden verwijzen. Strickler zette door en kwam op een gegeven moment met de conclusie dat laboratoria besmet waren, waar onderzoek werd gedaan naar SV40. Bij zijn laboratoria was daar geen sprake van.

De ruzies tussen verschillende onderzoekers liepen zo hoog op dat de overheid moest ingrijpen. In 2000 verscheen er een nieuw rapport. Voorzichtig opgesteld en vrij voor publicatie. Dit rapport trok de conclusie, dat SV40 besmetting geen grond had voor de veeleer en overall gevonden SV40 in tumoren. Het worstelde zich door discrepantie en tegenstellingen van voorheen gevonden SV40 bewijs en kwam met een cijfer van 1% van aangetroffen SV40 in mesothelioma tumoren. Alle discrepantie verwees naar veeleer onzorgvuldig uitgevoerde testen en besmetting, van laboratoria, die SV40 aantoonde. Het laboratorium uit Maryland kreeg de schuld. Zij hadden alle monsters onzorgvuldig behandeld om uiteindelijk het DNA materiaal te verkrijgen. Het rapport werd verworpen en er werd overeengekomen om verder onderzoek te doen.

Steeds meer laboratoria, over de gehele wereld, gingen zich bezighouden met SV40 onderzoek en steeds vaker werd SV40 aangetoond in allerlei tumoren. Van slijmvlieskanker, schildklierkanker en sommige lymfekanker werd aangetoond dat ze in direct verband stonden met SV40 besmettingen.

In april 2001 vond Carbone het tijd om een nieuwe conferentie te houden over het SV40 virus. De themanaam van de conferentie was 'the perfect little war machine'. 143 Meer dan 60 specialisten werden uitgenodigd voor de conferentie, waaronder Dr. Strickler, die ondanks vele faxen en uitnodigingsbrieven, verstek liet gaan. 62 verschillende onderzoeken vanuit 30 verschillende onderzoeks-

Etienne van Rattingen – medisch antropoloog

laboratoria uit de gehele wereld, rapporteerden SV40 in menselijke tumoren. Het werd steeds moeilijker voor de regeringen om dit soort onderzoeken naar de prullenmand te verwijzen. Niet elke onderzoeker kon verweten worden dezelfde fouten te maken. Elke spreker kwam tot de conclusie dat er sprake was van een groot gevaar in casus SV40 en aanwezig bij alle weefselonderzoeken die ze hadden uitgevoerd. Er werd door [Dr. Jeffrey Kopp](#) zelfs een nieuwe ontdekking onthult ten gevolge van SV40. Een tot 1980 totaal onbekende nierziekte waarbij SV40 besmetting een grote rol speelde.

Een hoog aantal nierpatiënten ontwikkelden een volledig nieuw type nierziekte die bij 60% van de nierpatiënten bleek voor te komen. Ze werd verder gelinkt aan SV40 en bleek zeer snel in aantal te groeien. Verder rapporteerde hij dat er onderzoek werd gedaan naar een nieuw vaccin dat het immuunsysteem zou versterken door het opsporen van SV40 en het te elimineren.

De conclusie van de conferentie was: het is onmogelijk om nu nog te blijven negeren dat er relatie is tussen SV40 en kanker. Als SV40 een menselijk carcinogeen is zal het virus reageren samen met andere in het lichaam aanwezige carcinogenen, zoals met asbest.

Op de website <https://www.vaccinatieschade.be/> kunt u de nodige informatie verzamelen over vaccinatieschade. Het wordt tijd dat de slapende massa eens wakker begint te worden!